Mizah

HÜKÛMET BASIN HÜRRİYETİNİ ÖRETEN KANUNU KALDIRACAK

Şalcı — Şu örttüğüm şalı kaldıralım, bakalım altından ne çıkacak?!

FIKRALAR

TANIŞIKLIK

Neclâ nişanlısına sordu:

— Demek sen bizim Leylâyı tanıyorsun ha?

— Evet.

— Peki, ne zamandanberi tanırsın?

— Bir hayli var: Ayni yaşta bulunduğumuz zamanlardanberi tanırım.

ŞAPKA

Bir vitrine baktığını görünce, Sadi Işılay, Müzeyyen Senar'a sordu :

— Siz de kadın şapkalarını gülünç mü bulursunuz?

Müzeyyen tatlı tatlı güldü:

— Evet. Gülünç bulurum ama, camekânlarda gördüğüm zaman. Kadınların başlarında hiç de yadırgamıyorum!

ENDER MAHLÛKAT

Şehir Tiyatromuzun sevimli sanatkârı İ. Galip Arcan, hararetle anlatıyordu :

— İnsanların beşte dördünde rol yapmak istidadı vardır.

Radyo temsil kolundan Kemal Tözem, netice çıkardı:

— Geri kalan beşte biri de artist oluyor demek !

Sayı: 137

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet matbaası - İstanbul

MÂNÂ

Prof. Mustafa Reşit Belgesay evlenmenin hukuki mânâsını şerhediyordu:

— Bir kadının evlenmesi hiç bir zaman bütün haklarından vazgeçmesi demek değildir...

Dinliyenlerden Doçent Feyzullah Doğruer:

— Doğrudur, dedi. Ancak erkeğin evlenmesi bu mânâya gelir...

SIR

Arkadaşı, Tekel Neşriyat Müdürü Neriman Kurtbay'a rastlayınca:

— Aşkolsun, diye çıkıştı. Sana açtığım sırrı sakın başkasına verme demiştim .Halbuki...

Neriman derhal atıldı:

— Yanlışın var, vermedim!

— Ya ne yaptın?

— Başka bir sırla değiş-tokuş ettim .

SEVGI

Kız oğlandan daha akıllı çıkmıştı:

— İyi, hoş ama, cicim, diyordu. Henüz kazancın geçinmemize kâfi değil. Evlenirsek mesut olamayız. Sevgi bizi besliyemez.

Genç âşık ısrar etti:

— Besler, yavrum. Meselâ, baban seni seviyor, değil mi?

GARİP MAHLÛKLAR

Hastalarından biri ,diş hekimi Adem Nezihi Enregin'e çıkışıyordu:

— Siz erkekler ne biçim insanlarsınız! Söylediklerimizin hepsi bir kulağınızdan giriyor, öbür kulağınızdan çıkıyor!

Adem Nezihi:

— Siz kadınlar da bizim tam aksimizsiniz, dedi, söylediklerimiz iki kulağınızdan birden giriyor, ağzınızdan çıkıyor!

İMKÂNSIZ

Zıt Kardeşlerin şişmanı, zayıfla münakaşa ediyordu. Bir aralık:

— Ben senin yerinde olsaydım... diye söze başladı.

Arkadaşı (pardon: «kardeşi») hemen cevap verdi:

— Olamazsın. Çünkü benim oturduğum yere sen sığamazsın!

MİSAFİR

Bir dostu, dert yanıyordu:

— İştahsızlıktan müştekiyim, birader. Dün doktora gittim: Bana tebdili hava tavsiye etti ve uzak bir yere misafirliğe gitmemi söyledi.

Eski Şeker Şirketi Umum Müdürü Suphi tavsiye etti:

— Hiç durma, azizim. Git.

— İyi ama ,nereye gideyim?

— Nereye gidersen git: İştahsız bir misafiri kim olsa baş tâcı eder!

SES

Zaman fena kuzum... Dertleşiyorlardı, tabii hep ayni terane üzerine. Felek:

— Bir arkadaşa borç para verdimdi ,aradan bir sene geçti, hâlâ ses, sada çıkmadı! diye yanıp yakıldı. Talât Hemşeri:

— Ben de komşuya borç verdim, ama her gece ses çıkıyor! dedi.

— Nasıl?

— O para ile radyo aldı!

İNTİKAM

İki Beyoğlu züppesi, Degüstasyonda buluştular. Biri kadehini kaldırırken hınçla içini çekti:

— Ahmedin sevdiği kızı gördüm: Pek aptal bir şey, değil mi? diye sordu.

Arkadaşı melûl mahzun cevap verdi:

— Evet, bilirim. Bana da yüz vermedi!

Türkiyenin en nefis magazini!
Fotoğrafla güzellik ve kadın mecmuası!
YAKINDA ÇIKIYOR !

PERİ

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
Mizah ve Salon mecmuaları gibi
PERİ de tarzının yegânesi olacaktır.

Sayı: 137 — Cilt 6. FİATI 25 KURUŞTUR 18 Şubat 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE

ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Yalancılar..

AYDIN nutkunu dinliyenler malûm sözlerin İncedayı tarafından sarfedildiğini kulaklariyle işittiklerine dair mazbatalar tanzim ederek gazetelere gönderiyorlar.

Bu karşılıklı münakaşalarda dava mihverinden çıkmıştır. «Söyledin! Söylemedin!» oluyor. Halbuki mesele bu değil. Mesele halkın istediğini seçmesidir ve seçecektir.

Bu sözün sarfolunduğuna şehadet edenlere gelince, fıkra malûmdur.

Valilerden biri o derece halka zulmeylemiş ki nihayet ahaliden bazıları İstanbula gelip sadrazama müracaat etmişler ve sadaret divanına çıkarak :

— Devletlûm! demişler. Memleketimiz bu adamın irtişasından, irtikâbından dâd bir, feryâd iki... Dergâhına iltica ediyoruz... Kurtar bizi!

Sadrazam:

— Siz böyle söylüyorsunuz ama... Biz de tahkikat yapalım, bakalım doğru mu?

Ve yanında elpençe divan duran İncili Çavuşa dönmüş sormuş:

— Sen ne dersin?

İncili yeri öpmüş:

— Efendimiz! demiş. Bunlar şüphesiz yalan söylüyorlar.

— Neden bildin?

— Ben bunların valilerini tanırım. Onlarda buraya gelecek yol parası bırakmamıştır!

★ ★

Fıkrayı dinliyen biri ilâve etti :

— Yani sen de İktidar Partisinin onlarda gazetelere mektup gönderecek tâkat bırakmadıklarını mı telmih ediyorsun?

MİZAHÇİ

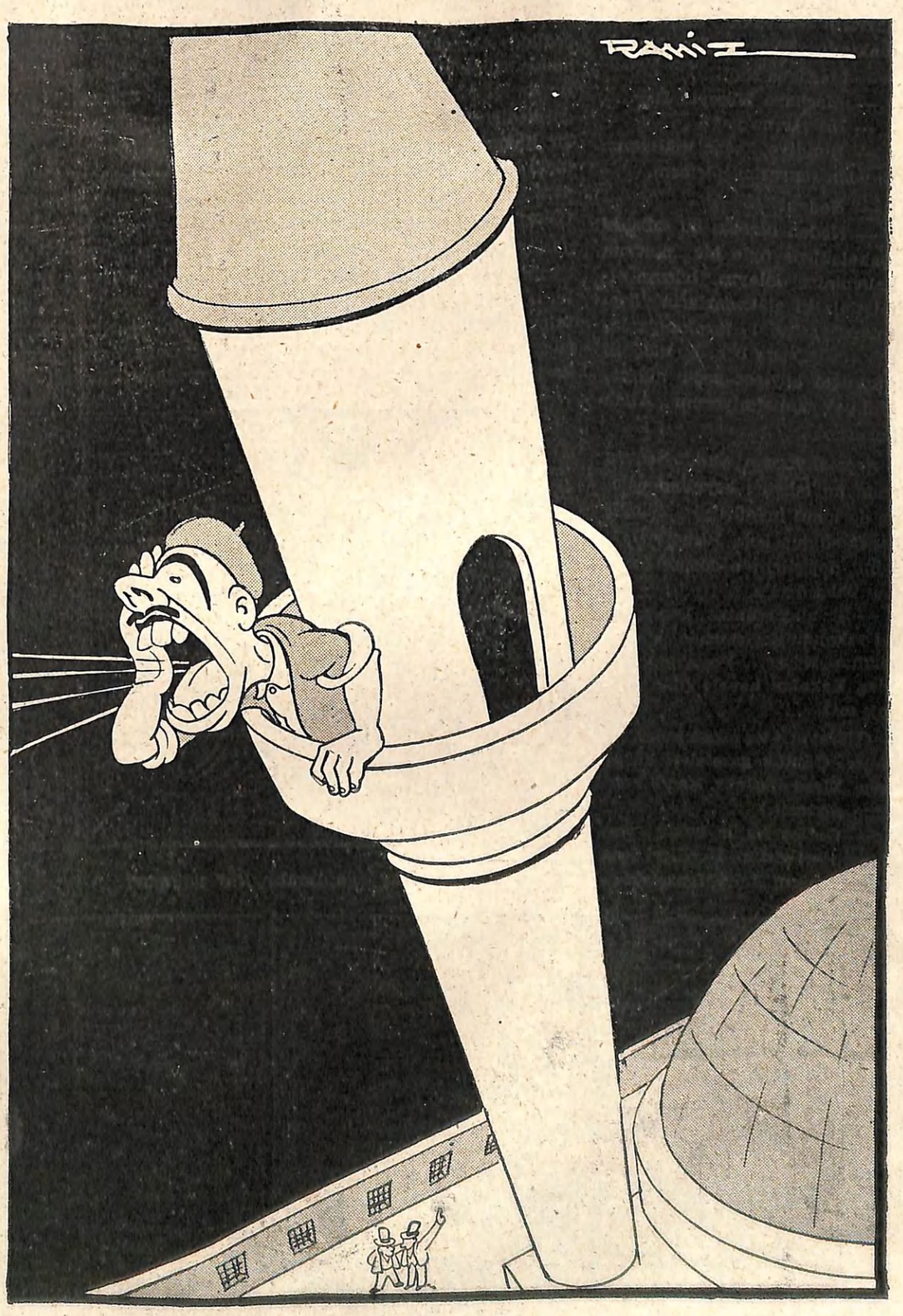

— *Yahu, Arapça ezan okuyor, bunun Türkçesi yok mu?*
— *Var, Türkçesi yobazlık!*

Gemisini kurtaran kaptan...

Refi' Cevad ULUNAY

— KISA KOMEDİ —

ŞAHISLAR

Hüseyin Ateş (Çıngırak gazetesi başmuharriri)

Nail Boşver (Kâtip, idare memuru, hademe, her şey...)

Ahmet Bazulu (Birinci okuyucu)

Mehmet Zorlu (İkinci okuyucu)

(Çıngırak gazetesinin başmuharrir odası, sahnenin dörtte biri bölünmüş ve bir antre vazifesi görmektedir. O esnada hademe işini yapan Nail başmuharririn masasının tozunu almaktadır. Hüseyin Ateş girer.)

— Merhaba Nail...

— Merhaba Hüseyin Bey...

— Ne var ne yok?

— Şimdiye kadar sağlığınız. Bundan sonrasını bilemem.

— Neden?

— Neden olacak, bu sabahki makalenizde öyle bir mevzuu kaleminize dolayıp hücum etmişsiniz ki alâkadarların ilertutar yerlerini bırakmıyorsunuz... Doğrusu ben, bu şiddetli yazınızın böylece geçip gideceğini pek zannetmiyorum... Allah korusun...

Saçmalıyorsun Nail... Sen şu anda ne tahrir heyetindensin, ne de idare müdürüsün. Şimdi hademeliğine bak. Birazdan sıfatını değiştirir, o zaman bundan bahsedersin.

— Siz alay ediniz... Ben saçımı sakalımı değirmende ağartmadım. Neyse... Postaya gideyim. Bakalım havale filân gelmiş mi?

(Hüseyin Ateş masanın başına geçer. Günlük gazeteleri karıştırır. Biraz düşünür. Kendi kendine söylenir.)

— Galiba Nailin hakkı var. Biraz ileri gittim. Herifleri fena kızdıracağım. Fakat (gazeteyi okumağa başlar ve) ne yapalım? Bir kere kalem denilen o küheylâna bindim mi? Artık zaptedemiyorum. Evvelâ hafif bir eşgin yürüyoruz. Arkadan kara eşgin oluyor, derken ufak tırıs, hafif süratli, kısa dörtnal... bir de bakıyorum ki doludizgin gitmişiz. (Okuyarak) Meselâ şu cümleye bakınız... «Hamakat yalnız merkeplere has bir sıfat değildir. Ahmet Bazulunun da bunda büyük bir hissesi vardır.» Bu da lâf mı ya? daha yüzünü görmediğim bir adama böyle ağır ithamda bulunulur mu? Ya öteki için, şu Mehmet Zorlu için yazdığım makaleye ne demeli? (Okuyarak) «Öküz her zaman dört ayaklı değildir. İsbat mı istiyorsunuz? İşte Mehmet Zorlu...» Söyleyin .Bu yenilir yutulur mu? Bakalım. Bu işten nasıl yakayı sıyıracağız? Acaba bir kaç gün görünmesem nasıl olur? Zannedersem en doğru yol budur.

(Kalkar, paltosunu, şapkasını giyer. Tam bu sırada oda kapısı bir tekme ile açılır. Gözler dönmüş, dişlerini gıcırdatarak elinde kalın bir bastonla zebellâ gibi bir adam girer.)

— Çıngırak gazetesinin idarehanesi burası mı?

— Evet... Burası.

— O başmuharrir olacak teresin odası da burası mı?

— Evet... Burası...

— Alâ... Başmuharrir sen misin?

— Yutkunarak) Ne münasebet efendim. Ben idare kâtibiyim. Başmuharrir daha gelmedi.

— Bana bak.. Bana Ahmet Bazulu derler. Güreş şampiyonuyum. En zorlu pehlivanların bir tutuşta ciğerlerini söker alırım. Burada başmuharririnizi bekliyeceğim. (Elindeki sopayı döşemeyi delecek gibi yere vurarak koltuğa kurulur. Ben adama uluorta hücum etmek ne demek olduğunu gösteririm.

(Hüseyin Ateş bir kolayını bulup kendini dışarı atmak için antreye doğru yürür; içeriden Ahmet Bazulunun sesi gürler:)

— Buraya gel.

— Buyurun efendim.

— Bu başmuharrir nasıl bir adamdır? Şöyle kılığını kıyafetini bana bir tarif et bakayım.

— Efendim. Gayet zayıf, hattâ sıska denecek kadar zayıf, hastalıklı, çelimsiz, kendi halinde... Kimsenin tavuğuna kış; kedisine pis demez bir adamdır.

— Böyledir de bu aleyhimde yazılanlara ne dersin?

— Ne diyeyim efendim? Bir yanlışlık olmalı. Yahut olur a... Damarlarına bir şeytan girmiştir. O zaman insan her istemediği şeyi yapar. Bana kalırsa bu günahı affetmelisiniz.

— Ne söylüyorsun be herif? Ben papas mıyım? (Eline tükürür, sopayı havada sallar) Hele bir gelsin de görüşürüz .

(Hüseyin Ateş, tekrar yavaş yavaş antreye doğru yürür. Çıkmak üzere kapıyı açar, karşısında Mehmet Zorlu, elinde kalın bir baston...)

— Çıngırak paçavrasının başmuharririni istiyorum.

— Ne yapacaksınız?

— Aleyhimde yazdığı yazının (sopayı sallıyarak) ücretini vermeğe geldim.

— Öyle mi efendim? O halde içeride oturuyor. Buyurun... Görüşün... (dışarıya fırlar)

(Mehmet Zorlu, içeriye dalar. İkisi de bir kelime söylemeden birbirlerinin üzerine atılırlar. Gırtlak gırtlağa dövüşürlerken perde iner.)

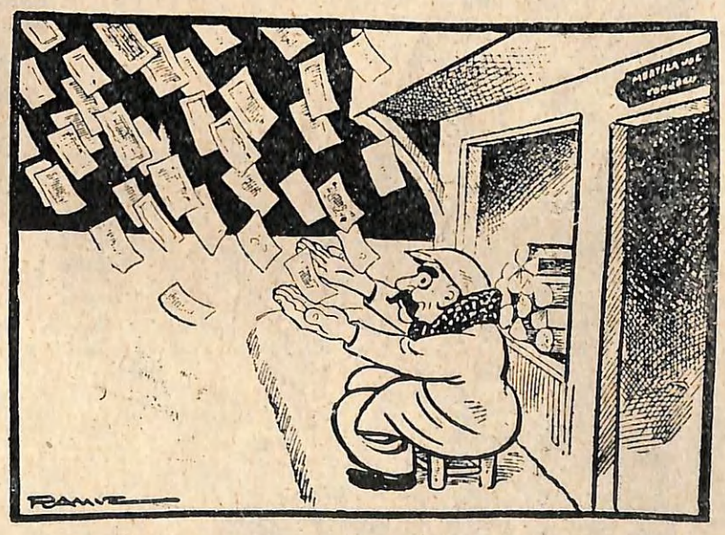

— Kar yağmıyor, kâr yağıyor!

Köylerimize girenler ..... ve çıkanlar !

Betarz-ı kudemâ

OLDU..

Tagayyüb etti insanlık, fazîlet pâymâl oldu
Tehîdir kalb-ü vicdanlar ,omuzlar pür vebâl oldu

Yazıklar olsun, î'raz ettiler haktan, hakikatten
Teveccühgâhı ebnâ-yı zamânın mülk-ü mâl oldu

Bakıp hayrân-ü mebhût olmamak kaabil değil şimdi
Bütün şeşhâneler zira birer çatlak kavâl oldu

Bir, anlar kimse yok hâlâ tekellümden, hitâbetten
Nutuklar cümle bî mâna, demeçler martavâl oldu

Nihâyet öyle bir gaf yaptı kim (Cevdet Kerîm) işte
Umûm efrâd-ı millet gark-ı ye's-ü infiâl oldu

Tebâut etti mantıktan temâmen son zamanlarda
Sanırsam (Cahid)in beyninde şûr-ü ihtilâl oldu

Hemen git, dinle her gün mutlakaa, (Midhat Cemâl) üstâd
Bu yıl hakkaaki misl-i bülbül-i şîrin-makaal oldu

Rübâî tarheden (Hayyâm)ı rind âsâ fakat bizde
Emin ol, Mîr-i (Yahya) adlı bir sâhib-kemâl oldu

Kaçarken havfedip ifrâtdan vaktiyle (Fazıl) Bey
Bugün bilmem ne hikmettir ki hasm-ı î'tidâl oldu

Alıp (Lokman Hekim) namiyle şöhret asr-ı hâzırda
Bulan her derde âcil bir devâ (Hafız Cemâl) oldu

Çocuk yapmak elinden gelmiyor artık ahâlînin
Geçim derdiyle her kes çünkü mahrûm-ı mecâl oldu

Alırdık bir zamanlar yüz kuruş vermekle bir kostüm
O günler şimdi vâhayfâ hayâl ender hayâl oldu

Göreydik bâri biz bir gün (Günaltây)ın zamânında
Geçen eyyâmımız hep çünkü mânend-i leyâl oldu

Felek cevriyle âh ol rütbe bîtâb etti kim cismi
Semend-i kilke artık hendek atlatmak muhâl oldu

Gel, ey rûh-ı revânım nazlı hürriyyet, hemen gel ki
Desinler gayri: (Râsıd) nâil-i zevk-ı visâl oldu.

RÂSID

— *Nasıl ağa, hayatından memnun musun?*
— *Allaha şükür, ekmeği elde, suyu gölde görüp geçiniyoruz işte!*

Ressam — Resminizi bitirdim hanımefendi..
Bayan — Siz resmi değil, beni bitirmişsiniz!

GECE SAAT ON İKİDEN SONRA :

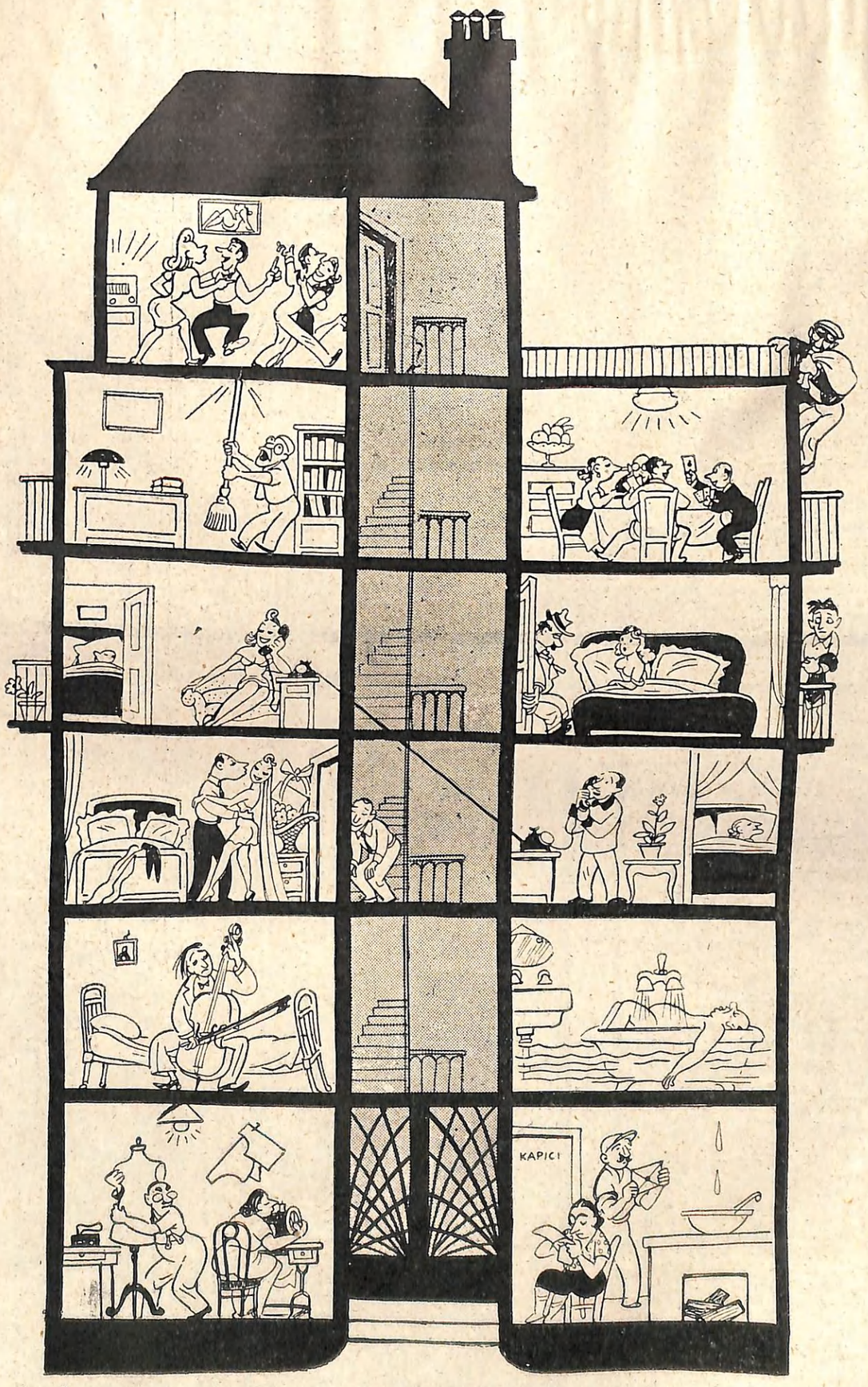

MODERN BİR APARTIMAN

Dâhî romancımızla müâkât

Okuyucularımıza şimdiye kadar gizli tuttuğumuz bir sırrı açıklıyoruz. Dünya, dünya olalı hiç bir ananın doğurmadığı en büyük romancımızdan yalnız gazetemiz için hazırladığı bir eseri satın almağa karar vermiştik.

Bu coşturucu, düşündürücü, iç gıcıklayıcı, baş döndürücü, mide bulandırıcı, sancı verici, haberi verirken gazetemizin ihtiyar eylediği büyük masraf açıklanırsa görülür ki edebiyat âleminde böyle bir paraya ilk defa olarak kıyılmaktadır.

Romanın ismi «Hayatımın çift günü» dür.

Hissî, cinaî, aşkî, sevdavî, arazî, içtimaî, siyasî iktisadî, ruhî olan bu muazzam eser aynı zamanda edebidir.

Mevzu ,şu cümle ile hülâsa edilir:

«Muhabbetin, şiddetli ânında aşk ona esir olanlarda, fizyolojik bir tarzda meselâ bir karın ağrısı, yahut bir öğürtü ile tebarüz edebilir mi?»

★ ★

Dün muharrirlerimizden birini büyük romancının Maslakla Hürriyeti Ebediye tepesi rasında yaptırdığı muhteşem köşke göndererek eser hakkında bir mülâkat yaptırdık. Sözü muharririmize bırakıyoruz:

«Birdenbire yağmaya başlayan sulusepken, biraz ıssız olan kırları yapışkan bir çamurla örtüyordu. Bata çıka büyük üstadın köşküne vardık. Etrafı demir parmaklıkla muhat olan bahçeye geçerek köşkün kapısından girdiğimiz zaman hayretler içinde kaldık. Büyük hol, bir zarafet nümunesi idi. Duvarlar seçme kadın ve çiçek tablolariyle süslüydü. Üstadın teşrifini beklerken resimlere bir göz attım ve gördüm ki bütün bu kadınlar o kıymetli kaleme ılham veren kahramanlardır. Bu esnada pek temiz giyinmiş bir uşak:

— Dâhî sizi kış bahçesinde bekliyor!

Dedi. Salondan çıktık. Halılar döşenmiş bir koridordan geçerek kış bahçesine girdik.

Üstad orada ayakta duruyor ve nazik tebessümü ile bizi karşılıyordu. Sırtında kısa kollu ipek bir fanilâ, bacağında bir şort bulunuyordu. Fanilânın a-

Bay — Hergün münasebetsiz gürültülerle günümü zehir ediyorsun..

Bayan — Fena mı? Sana kavgasız geçen günlerin lezzetini tattırmış oluyorum!

rasından yeşil ve sık bir ormanı hatırlatan göğsünün ve ancak diz kapağına kadar inen şortun altındaki bacağının bir milletvekilinin bahseylediği Haso ile Memoyu hatırlatan dik ve sert kılları görünüyordu.

— Üstad! Müsaade ederseniz bazı sualler sorayım. Bu eseri nasıl hazırladınız?

— Malûmunuz, bir eser hissî olur, cinaî olur, aşkî olur. Bazan da edebî olur. Fakat muharrir bilhassa edebiyata düşmemeğe dikkat etmelidir. Bana ser ilham eden en ehemmiyetsiz bir kelime, bir sada, bir bakış, velhasıl basit düşüncelilerin farkına varamıyacakları bir inceliktir.

— Büyük dâhî! Yeni eserinizi anlatınız.

— Ben aşkı banaliteden çıkardım. Aşk, dediğim zaman o köhne kelimenin şairler ağzındaki bayağı mânâsını kastetmiyorum. Bence aşk... işte o aşktır. Sorarım size, bu heyecan, öyle bir takım kopuk ediplerin tasavvur ettikleri aşk mıdır? Eğer böyleyse yok olsun o aşka... Aşk meselâ fırtınalı bir gecede kavak ağacının en üst dalında, anbean dal kırılıp aşağı düşülecekmiş korkusiyle geçen sevişmedir... Bir yandan rüzgâr eser, bir yandan...

— Oh! Susunuz üstad... bitiyorum. Müthiş!

— Yahut, bir uçurumun kenarında âşıkla maşuk birbirlerine sarılmışlar... aşk fırtınaları ile titrerlerken toprak yavaş yavaş kayıyor...

— Söylemeyin üstad! Fena oluyorum.

— Yahut ortalığı sel almış...

— Merhamet üstad merhamet!

— İşte aşk budur... Yeni romanımda daha aşk sahnesini seçmedim... Fakat bu sefer sevişenleri öyle bir yerde buluşturacağım ki okuyanlar devam edemiyecekler. Fazla sormayınız. Artık mülâkat hitam bulmuştur!

Uşaklar koştular. Üstadın muhtelif elbiselerini getirdiler...

Tek keramet

Bostan ve Dükkân

Sevdiğim yaz kış demez hergün hiyâbandan gelir
Sanma kim seyrâna çıkmıştır gülistandan gelir
Eski cânanlardı gülşenlerde seyrân eyleyen
Şimdi cânanlar ya bağdan yâ ki bostandan gelir.
Gül değildir gördüğün destinde bir baş lâhnadır
Lâhna ammâ derde derman cisme can andan gelir
Çünki bostanlarda dükkândan ucuzdur sebzevât
Fark-ı fiât ihtikâr erbâbı yarândan gelir
Yükselir dükkânda kat kat sebzevâtın kıymeti
Zannedersin Hacca gitmiş Mısr u Sûdandan gelir
Sebzeler müdhiştir ammâ meyveler andan beter
Elmalar bir lâ'le benzer kim Bedahşandan gelir.
İktisâdın kahrıdır bostânı dükkân eyleyen
Gördüğün bin bir garâibi sâde buhrandan gelir
İhtikâr erbâbıdır zannetme tek mücrim Ozan
İhtikâr esbâbı ihmâlât-ı erkândan gelir.

AKILLI OZAN

— Bugünlerde müthiş canım sıkılıyor, birşey yapamıyorum.

— Aman, yaptığın dedikoduları saymıyor musun?!

Ecnebi Nükteleri

Doktor — Dur ulan köpoğlu!

— Bir kâtibe mi istiyorsunuz bayım? Peki, adınızı ve adresinizi, ağzınızın kokup kokmadığını söyleyin!..

— Hamallar geldi, bayan!

— Prova ettiğiniz mayo biraz genişçe, daha darı yok mu?

— Korkuluğunuz yok mu?
— Hayır, bahçeden içeri girdiğim yok ki!..

Hikâye

ÇAY

Yazan
VİR-GUL

Arkadaşıma yolda rastgeldiğim zaman kendi kendine gülüyordu. Beni görmemişti.

Koluna yapışarak:

— «Hayır ola, deli mi oldun?» diye sordum.

— «Olmadım ama, az kalsın olacaktım,» dedi ve anlattı.

***

Dün tramvaydan iniyordum. Ben inerken binen kadınlar vardı. Onları göğüslerinden geri itemem ya, kenara çekilip yol vermek istedim. Bu sefer, arkamdan gelen bir kadın sol ayağımın en azılı nasırının üzerine bastı.

Tabiî, ben de çığlığı bastım. Bu hengâme içinde indik. Bereket versin, kadın nazik bir mahlûkmuş.

— «Estağfurullah!» dedim. mı?» dedi.

Yüzüne baktım: Pek şirin bir şeydi ve lokum gibi tatlı tatlı gülümsüyordu. Bu tatlılık arasında bizim nasırın acısının lâfı mı olur!

— Estağfurullah!» dedim. «Sizin bastığınız yerde gül biter.»

«Gül» deyince tekrar güldü. Ben konuşmak cesaretini, o da cevap vermek lûtfunu gösterdi. Yürüdük. Bir mağazanın önüne gelince, tabiî ,ben müsaade istedim .

— «Kusurumu affettirebilmek için acaba ne yapsam ki?» dedi.

— «Kolay» dedim. «Perşembe akşamı saat beş buçukta bizim eve gelin.»

— «Karınız?» diye sordu.

— «Beşte bir yere çaya gidecek,» dedim, adres verdim, ayrıldık.

Perşembe oldu, saat beşe yaklaştı. Bizim hanım, hazırlanmaya başladı. Gideceği mesafeyi öğrenmek için:

— «Çay nerede?» diye sordum.

— «Maçkada,» dedi. «Bizim Leylânın bir arkadaşında. Evvelâ ona uğrayacağım, beraber gideceğiz.»

— «İyi,» dedim.

Keşke demeseymişim! Nazar değdi: Tam o sırada telefon çaldı. Karım açtı:

— «Alo? A! sen misin, Leylâ! Ne haber? Yok canım? Sahi mi? Ne diyorsun? Vah vah!»

«Vah vah!» deyince bir felâket olduğunu anladım.

Karım, telefonu kapadıktan sonra bana döndü:.

— «Gitmiyoruz,» dedi. «Leylâ telefon ediyor: Arkadaşının bir mazereti çıkmış. Çayı geri bırakmış.»

Ne hale geldiğimi tasavvur edersin, değil mi? Sanki koca ir çay semaveri başımdan aşağı devrilmiş. Kaynar sular üzerime boşalmıştı.

Ne yapacaktım ben şimdi?

Ne yapacaktım, hiç! Hemen kalktım. Giyinmeye başladım.

Hanım: «Ne o? Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

— «Bizim bucak kolunun ocak toplantısı var, oraya gidiyorum,» dedim.

Saat beş buçuğa geliyordu, ben apartımanın dış kapısına dikilmiş, bizim «ocak toplantısı»nı bekliyordum; çünkü aksi takdirde yukarıda ocak süpürgesiyle karşılaşmak tehlikesi vardı!

Kapıda beklemek, nedense, sinirime dokunur. Herkes bana bakıyor gibi geliyordu. Hele bunlardan biri beni öyle sinirlendirdi ki! Apartımandan içeri girerken yüzüme şüpheli şüpheli baktı. İçeri girdikten sonra dönüp baktı. Merdivenlerden çıkarken baktı.

O zaman ben şüphelendim. Kimdi bu adam? Yoksa bizim hanım bana oyun mu oynamıştı? Çünkü bu adam bana, tıpkı, rakibi imişim gibi bakıyordu.

Bırakır mıyım? O yukarı; ben de peşinden! Her dönemeçte o: «Acaba geliyor mu?» diye bana bakıyor. Ben de: «Acaba geliyor mu?» diye aşağıya bakıyordum.

Adam bizim katın merdivenlerine gelince bir daha baktı. Ben de arkasından çıkmaya hazırlanıyordum: Fakat aşağıya baktım: Bizim «randevu» geliyordu!

İki mâni arasında bir çıkmaz vaziyetinde kalmıştım. Yukarı çıksam bir türlü, aşağı insem başka türlü! İki ucu... Neyse, senin anlıyacağın, sıcak çaylardan sonra bu sefer soğuk terler dökmeye başladım.

Bizim randevu da beni görmüş, işaret ediyordu. Yanına koştum, merdivenin üst başından görünmiyecek şekilde siper aldık.

Kulağıma eğildi ve yukarıdaki adamı işaret ederek:

— «Kocam!» dedi. «Şüphelendi, beni takip ediyordu. Yolda izimi kaybettim. Fakat çantamdaki dresi okûmuş olacak. Sizin üst kattaki doktora çıkıyor.»

Hayretle: «Doktor mu?» diye sordum.

— «Evet,» dedi. «Ne olur, ne olmaz diye numarayı bir fazla yazmıştım. Şimdi o yukarıya atlamış oluyor! Hadi gel, senin daireye girebiliriz artık!»

— «Aman dur!» diye koluna yapıştım. «Gidemeyiz!»

— «Neden?»

Karımı kastederek:

— «Senin bahsettiğin doktor şimdi bizim evde!» dedim.

— «Misafirliğe mi geldi?»

— «Evet, misafirliğe geldi. Hem de atlatılması kabil olmayan bir misafir!»

Hükûmet, acaip şeyler giyenleri takip edecek!

Çömezin Röportajları: 137

Al Takke Ver Külâh!

Çizen: RAMİZ

Çömez — Niçin bunu giydiniz?

Külâhlı — Bu zamanda en çok giyilen bu da ondan!

Çömez — Başınızda tüyler pek acayip?

Bayan — Sizin başınızdakiler kadar acayip değil!

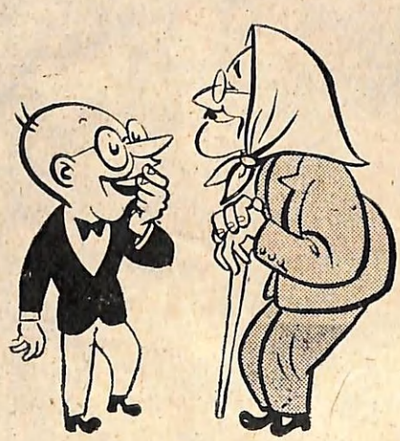

Çömez — Kadın gibi başını bağlamışsın, yakalarlar..

Yemenili — Bu zamanda kadın yakalamak kolay değil bayım!

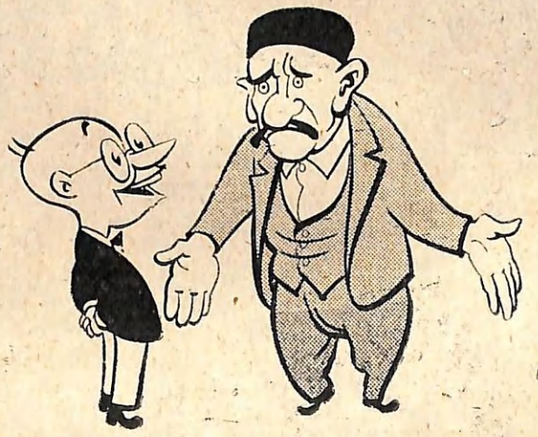

Çömez — Yahu, ne diye o takkeyi başına geçirdin?

Takkeli — Aldırma, başımıza geçenlerin en tehlikesizi budur!

İşkırlaklı — Bu şapkayı giydim, herkes karagöze benzemişsin diyor..

Çömez — Hâşâ, maskaraya benzemişsin!

Çömez — O limon kabuğunu niye giydin?

Kepli — Kafamın ilk mektepten ileri gidemediğini göstermek için!

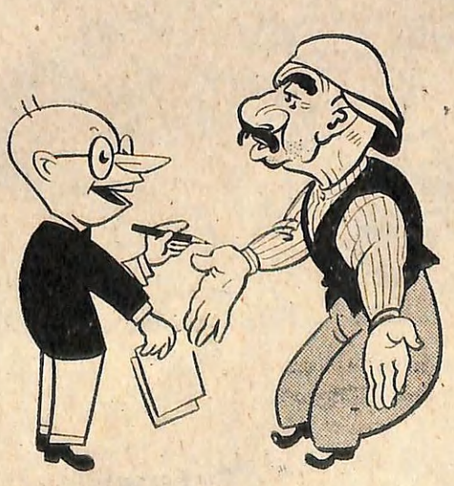

Çömez — Kasketi niçin ters giydin?

Kasketli — Arkadan gelenlerin de medeniyetimizi anlamaları için!

Çömez — Berelileri topluyorlarmış..

Bereli — Yaralı berelileri toplasalar daha iyi olur!

TOMBUL TEYZE

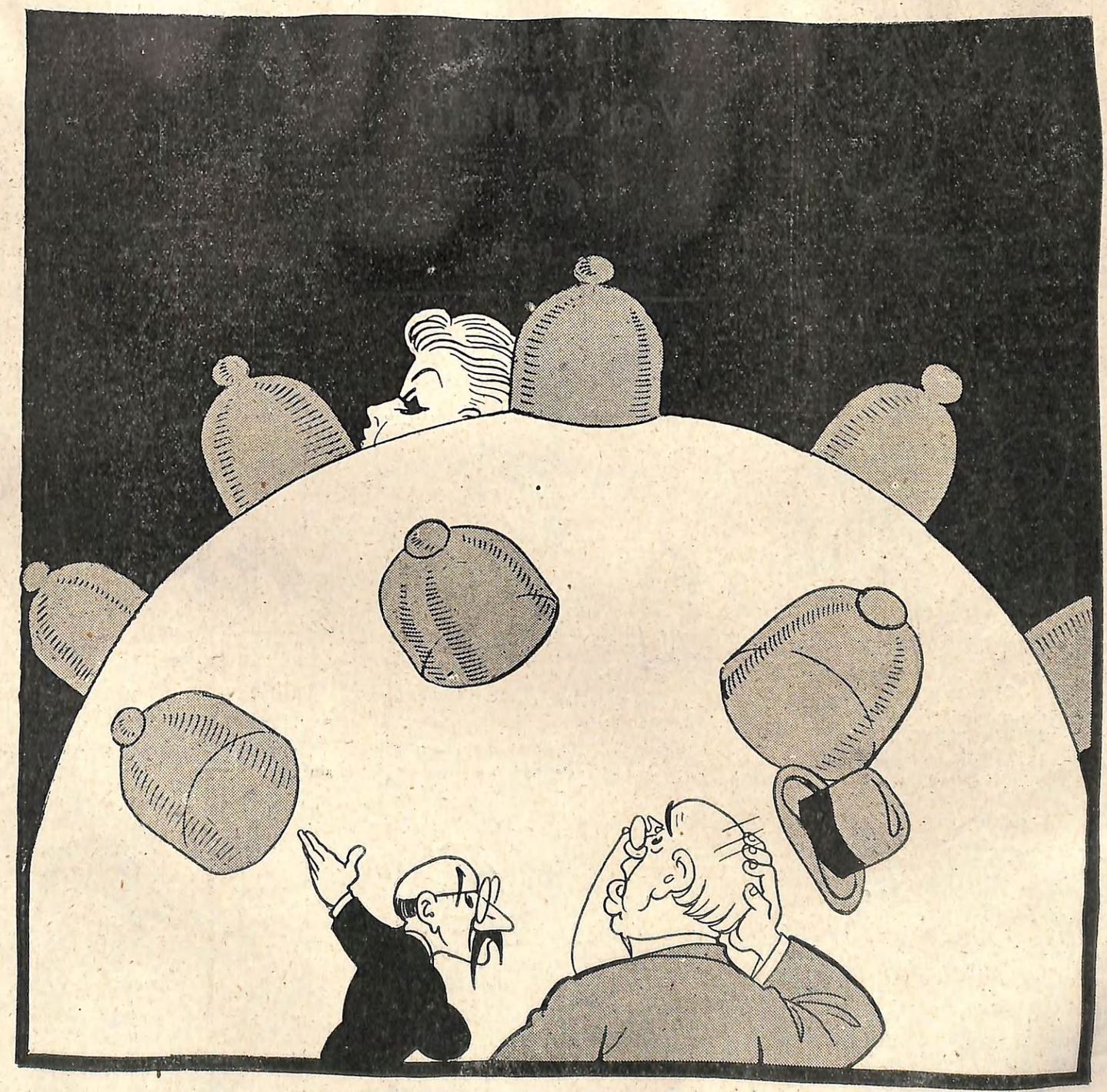

Doktor — Bayanı terletmek için mi hamama soktunuz?
Sıska Dayı — Hayır, hamama sokmadık, arkasına şişe çektik!

T. T Postası

Ödemiş: Tahsin Kumaşlar,

S — Sıska Dayıcığım, kilonuzu (binbir) gram diye söylüyorlar. Eğer doğruysa niçin dünya hafif sıklet güreş şampiyonluğuna girmiyorsunuz? Bir de millî takım futbol maçlarında seni santrfor oynatacaklarmış, kabul ediyor musunuz?

C — Kilomda binde bir hata etmişler, benimki bin gramdır. Altımda kalacaklara acıdığım için güreşlere girmiyorum! Millî takımda oynamağa gelince hiç bir zaman ayağa düşmek istemem, topunuza hürmetler!

PERİ
YAKINDA
ÇIKIYOR!

Cumhuriyet

25 inci yıl Sayı : 8796

KURUCUSU: YUNUS NADİ

Pazar 6 Şubat 1949

SALON
Onbeş günlük
MAGAZİN

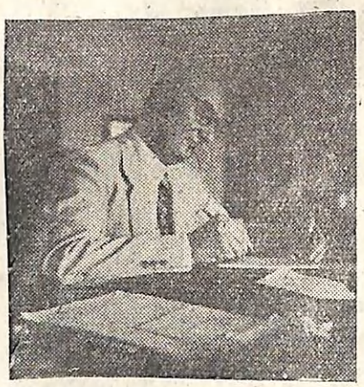

Belediyenin müsteşarı, bahriyemizin fahrî amiralı, gazetemizin nalbandı Abidin Daver

Denizde Meydan

Geçenlerde de yazdık. Amerikalı dostlarımız bize bir uçak gemisi vermelidirler. Bu gemiyi 38 parçadan müteşekkil küçük filomuzdan ziyade hali malûm olan Yeşilköy uçak meydanından kurtulmak için istiyoruz. Yarın bir harp patlak verse hava kuvvetlerimizin doğru dürüst inecekleri ve uçacakları bir meydanımız yok. Binaenaleyh mademki Marşal plânı mucibince bize yardım faslından harp vasıtaları veriyorlar, bir meydana ihtiyacımız olduğunu da Mister Truman dostum elbette kabul eder. Böylece Denizyollarını asla başaramıyacağı bir seyyar hava alanı yapmak külfetinden kurtarmış oluruz.

ABİDİN DAVER

FİKİRLER

ECZANELERDE RUH BUHRANI

Yazan :

Mustafa Şekip TUNÇ

Dünyanın bir tuhaf olduğunu söyliyen en eski Yunan filozoflarını okumak isteği, insan zihnindeki oluşumları bilhassa psikanaliz metodlariyle halletmek çaresini bilen varsa da bu yolda eczanelerin ehemmiyetini bizlere haber verdiğini Bergsondan bu tarafa her nevi ruhiyatçı birer birer kürsülerinden eserlerine kadar görebildiğimiz yazılarda aramıştım. Yirminci asır medeniyeti insan ruhunu daralta daralta renkli eczane şişelerine sığacak hale getirdi. Fakat bizdeki kontenjan sistemi, şişelerin şuur altına nüfuz edememiş ve bu yüzden çağrışmalar atıl kalarak nane ruhundan lokman ruhuna kadar her çeşit ruh hâli eczanelerde bile ele geçmiyecek. Cemiyeti teşkil eden fertlere her hangi bir ruh ve karakter aşılamak vaziyetinde olanlar için ne hazin akıbet. Filânca adam tavşan ruhludur. Cesaret vermek için pabucu büyüğe okutup üfletmek modası çoktan geçmiş. Bize ruh lâzım. Bu ruhu ancak lâboratuvarlardan elde edeceğiz. Neyleyeyim ki, oralarda da ruhtan eser yok.

İstanbul radyosu neşriyatına başlayıncaya kadar müzik zevkimizi tatmin eden sanatkârlar

İstanbul Valisi sayın Lûtfi Kırdar yağmurlardan sonra göl haline gelen İstanbul sokaklarında karşıdan karşıya geçiyor.

Şu Başıboş Şehir...

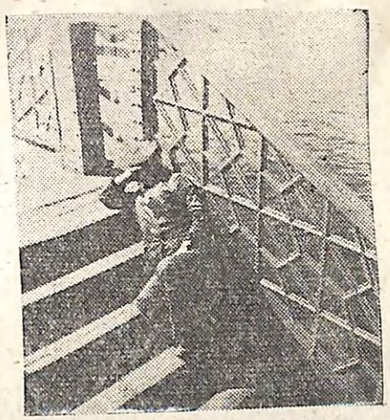

Eskiden serseriler köprü altında yatarlardı, Belediyeye inat şimdi üstünde de yatmağa başlamışlar.

BİR DAKİKA :

GÜMÜŞLÜ ZURNA

Şileplerimiz var, mallar iskelede çürür. Gemilerimiz var, vatandaşlar iskelelerde bekler. Trenlerimiz var, sekiz saat rötarla işler. Galiba bir de motörlü tren aldıktı; birinde bir adam, birinde bir tavuk ezmek suretiyle iki seferden sonra şimdi tamirdeymiş.

Ey Ulaştırma Bakanlığı! Sen bir fakir adamsın, gümüşlü zurna nene? — **D.N.**

HAFTANIN ŞAKALARI

KURUNTU ve BURUNTU

Yazan:
Burhan FELEK

İnsanlık hali bu ya, geçenlerde sonradan görmelerden birinin evine davetliydik. Bizim oğlanları da aldık; yani Fifi ile Mimi ile gittik. Fazla yedik içtik galiba. Yüzünüze güller, amel olmuşum. Üç gündür hâşâ huzurunuzdan, kademhaneden başka yere çıktığım yoktu. Dün bizim «...» cemiyetinin kongresi vardı. İnmesen olmaz. Allah selâmet versin, bizim Üsküdar vapurlarından birine bindim; daha doğrusu yüklediler bizi. Kalabalık mı kalabalık. Kaba etimin sekizde birini sıkıştıracak kadar bir yer buldum. Aksilik bu ya, karnımda bir veca başlamaz mı? Beni bir düşüncedir aldı. Karşımda oturan yaşlıca hatun, ümüklü torununu kucağıma uzatıp:

— Oğlum, senin bir kuruntun var galiba. Al şu çocuğu da biraz oyalan! dedi.

— Allah bağışlasın valide hanım! Fakat benim kuruntum değil, buruntum var! dedim.

— Evlâdım, Mısırçarşısından kardeşkanı al, iç; birebirdir.

— Ben kan içemem valide. Hem biz üç kardeşiz.

Allah feyzini arttırsın; bizim Mimi atıldı:

— Kimin sancısı var? Hangi kaabileyi salık verdiler? Çocuğun ismini Bahri koyalım,

— **Sonu pazar günkü Cumhuriyette** —

Mizah

YERDE BİR YILDIZ!